

Mavi Taşların Yolu

Yavuz DEMİRKIRAN

Mavi Taşların Yolu

Yavuz DEMİRKİRAN

Ella sarı yağmurluğunun fermuarını çekti ve çadırdan çıktı. Orman çam ve nemli toprak kokuyordu, kuşlar yukarıda ötüyordu. Ağabeyi Max çoktan odun toplamaya başlamıştı, mavi pazen gömleği ağaçların arasında parlıyordu. Yazın ilk kamp gezileriydi ve Ella keşfe çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Max odunları yerleřtirirken Ella kamp alanının kenarına doęru yürüdü. Yosunlu bir kütüğün yanında bir řey parıldıadı. Diz çöktü ve bir eğrelti otunu kenara itti. Topraęa yarı gömülü, minik bir yakalanmıř yıldız gibi hafifçe parlayan pürüzsüz mavi bir tař vardı. 'Max, gel bak!' diye seslendi, koyu renk gözleri fal tařı gibi açılmıřtı.

Max pusulası ipinde sallanarak koşup geldi. Parlayan taş kaşlarını çattı. 'Bu çok tuhaf,' dedi. 'Böyle bir şey hiç görmemiştim.' Ella birkaç adım ötedeki başka bir taşı işaret etti, o da mavi parlıyordu. Sonra bir başkası ve bir başkası, derin ormana doğru giden bir iz oluşturuyorlardı. 'Bu bir patika!' diye fısıldadı.

Max tereddüt etti. 'Uzağa gitmemeliyiz,' dedi ama Ella çoktan patıkaya adım atmıştı. Yaklaştıkça mavi taşlar daha parlak parlıyor, sanki onu karşılıyorlardı. 'Sadece birazcık,' diye söz verdi. Max içini çekti ve peşinden gitti, kahverengi botları dalları çıtırdatıyordu. 'Yakınımda kal,' dedi. 'Ve adımını nereye attığına dikkat et.'

Orman sıklaştı, ağaçlar yükseldi. Güneş ışığı yaprakların arasından altın şeritler halinde süzülüyordu. Mavi taşlar onları sırlıdayan bir derenin yanından ve yosun kaplı devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçirdi. Ella daha önce hiç görmediği minik mor çiçekler fark etti. Eskiz defterini çıkardı ve şekillerini hızla çizdi, kıvrıkcık saçları yüzüne düşüyordu.

Bir süre sonra ağa lar k   k bir a ıklı a a ıldı. Ella  a kınlıkla nefesini tuttu.  nlerinde her renk ve boyutta bitkilerle dolu gizli bir bah e duruyordu. Bazılarının yaprakları g m    paralar gibiydi, bazılarının    ekleri  an  eklindeydi. 'Burası bir sı ınak,' diye fısıldadı Max. 'Nadir bitkiler i in gizli bir yer.' Ella kendini bir masalın i ine girmi  gibi hissetti.

Açıklıkta yavaşça yürüdüler, hiçbir şeyi ezmemeye dikkat ederek. Ella ince yapraklı bir eğrelti otu ve gökkuşağı gibi parıldayan bir çiçek çizdi. Max küçük defterine notlar aldı. 'Şuna bak,' dedi, tüylü yapraklı bir bitkiyi işaret ederek. 'Sanırım bu bir tür orkide.' Mavi taşlar çevrelerinde sıcacık parlıyordu.

Aniden Ella ışığın azaldığını fark etti. Mavi taşlar tek tek sönüyordu. 'Max,' dedi, sesi titriyordu. 'Taşlar sönüyor.' Max etrafına bakındı. Orman artık farklı görünüyordu, gölgeler uzayıp gidiyordu. 'Geri dönmeliyiz,' dedi. 'Ama hangi yöne?' Taşlardan oluşan iz artık parlamıyordu.

Ella derin bir nefes aldı. 'Yol işaretlerini kullanabiliriz,' dedi. 'Devrilmiş kütüğü ve dereyi hatırlıyor musun?' Max başını salladı ve pusulasını çıkardı. 'Gelirken dere sağımızdaydı,' dedi. 'Yani dönerken onu solumuzda tutmalıyız.' Yürümeye başladılar, gözleri tanıdık şeyler arıyordu.

Dereyi buldular ve hafif şırıltısını dinleyerek onu takip ettiler. Sonra yosunlu yüzeyi kolayca tanınan devrilmiş kütüğü gördüler. 'İşte!' diye bağırdı Ella. Üzerinden tırmandılar ve devam ettiler. Orman sessizdi ama Ella korkmuyordu. Eğri dallı uzun çamı ve mor çiçeklerin olduğu yeri hatırlıyordu. Her yol işareti onları biraz daha yaklaşıtıyordu.

Sonunda ağacların arasından kamp ateşlerinin hoş ışığını gördüler. 'Başardık!' dedi Max, sesinde bir rahatlama vardı. Anne babaları telaşla yanlarına koştu, nerede olduklarını sordular. Ella ve Max onlara mavi taşları ve gizli bahçeyi anlattı. 'Burası gerçek bir sığınak,' dedi Ella. 'Onu korumalıyız.'

Ertesi sabah Ella ve Max anne babalarını gizli açıklığa götürdü. Mavi taşlar sanki hiç sönmemiş gibi yeniden parlıyordu. Anne babaları çok şaşırdı. 'Burası çok özel bir yer,' dedi anneleri. 'Orman görevlilerine söylemeliyiz.' Ella'nın yüzü aydınlandı. Eskiz defteri çizimlerle doluydu ve Max'in notları görevlilerin neyi koruyacaklarını bilmelerine yardımcı olacaktı.

Okula döndüklerinde Ella ve Max bir doğa projesi başlattı. Sığınak hakkında afişler yaptılar ve sınıflarına bir sunum yaptılar. 'Geri dönüş yolunu bulmak için gözlem becerilerimizi kullandık,' diye açıkladı Ella. 'Ve nadir bitkilerin bile yardımımıza ihtiyacı olduğunu öğrendik.' Sınıf arkadaşları alkışladı ve öğretmenleri park yönetimine mektup yazmalarına yardım edeceğine söz verdi.

Haftalar sonra orman görevlileri sığınağı ziyaret etti. O bölgede daha önce hiç görülmemiş minik bir orkide de dahil olmak üzere birkaç nadir bitki buldular. 'Sizin sayenizde,' dedi Görevli Lee, 'burası yıllarca korunacak.' Ella ve Max gururlu bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Maceraları gerçekten bir fark yaratmıştı.

O yaz Ella ve Max aileleriyle birlikte kamp alanına geri döndü. Bu kez bir harita ve bir görevli rehberiyle orman patikasında yeniden yürüdüler. Mavi taşlar hâlâ parlıyor, sığınağa giden yolu gösteriyordu. 'Sanki bize merhaba diyorlar,' dedi Ella. Max güldü. 'Ya da belki teşekkür ediyorlar.' Açıklıkta oturdular, kuşları ve hafif esintiye dinlediler.

Güneş batarken Ella mavi taşları son bir kez çizdi. 'Burayı asla unutmayacağım,' dedi. Max başını salladı. 'Ve yolumuzu nasıl bulacağımızı hep bileceğiz,' diye ekledi. Kampa geri yürüdüler, taşlardan oluşan iz arkalarında hafifçe parlıyordu. Ella, dikkatli gözler ve cesur bir kalple her patikanın takip edilebileceğini biliyordu.